

SIMON & SIMEON

Simon en Simeon is één en dezelfde naam.

Dat zien we bijvoorbeeld bij Petrus. Wij kennen hem als Simon Petrus en zo wordt hij ook de meeste keren genoemd, maar in 2 Petrus 2: 1 heet hij Simeon Petrus.

De Bijbel vermeldt twaalf personen die Simon of Simeon heten. Soms slechts eenmaal in een opsomming, zoals in Lukas 3. Anderen spelen een belangrijker rol in de Bijbel.

Petrus heette eerst Sim(e)on en kreeg van de Heere Jezus de toenaam Céfás = Aramees voor rots. In het Grieks is dat Petrus.

Joh 1:43 En hij (Andréas) leidde hem tot Jezus. En Jezus, hem aanziende, zeide: Gij zijt Simon, de zoon van Jonas; gij zult genaamd worden Céfás, hetwelk overgezet wordt Petrus.

Zie ook Matt. 4: 18, Matt. 10: 2, Mark. 3: 16 en Luk. 6: 14.

Paulus noemt hem Céfás (zie bijv. Gal. 2: 9), maar ook Petrus (Gal. 2: 11, 14).

Er is een zeker verband tussen al die personen die Simon of Simeon genoemd worden en meer dan alleen maar de naam.

In deze studie gaan we dat onderzoeken. Dat heet 'Bijbelstudie doen'. Dat is wat anders dan alleen maar Bijbel lezen. Nergens vind je in de Bijbel dat je de Schrift moet lezen, maar wel dat je Hem zou onderzoeken.

We gaan eerst naar David en Saul. Wat dit met het onderwerp te maken heeft, zal later duidelijk worden.

David

David is niet alleen een stamvader van de Heere Jezus Christus, hij is in veel opzichten ook een type van Hem.

In de Bijbel staat dat de woorden van David niet over hemzelf gaan, maar over zijn Zoon. David overdrijft vaak in zijn bewoordingen, zelfs zo erg dat hij doet alsof hij al dood is. Dat is nu wel zo, maar toen hij die woorden opschreef, nog niet. Die woorden gaan dan ook niet over hem.

Hand. 2: 30 Alzo hij (David) dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om *Hem* op zijn troon te zetten;

31 Zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien.

Petrus citeert hier uit Psalm 16, een Psalm van David. Uiteraard geldt dat niet alleen Psalm 16 over de Heere Jezus gaat, maar alle Psalmen.

Saul & Saulus

David had lang van doen met zijn tegenstander, Saul. En omdat David een type van Christus is, zou je denken dat Saul een type van de satan is, de grote tegenstander. Dat is niet het geval en om uit te leggen waar hij dan wel een type van is, gaan we eerst naar een andere Saul, die uit het Nieuwe Testament. In de Bijbel zijn er trouwens nog meer die Saul heten; bijvoorbeeld de zoon van Simeon. Maar de belangrijkste is Saulus, genaamd Paulus.

Hij sprak de Joden toe boven op de trappen van de burcht Antonia, in het Hebreeuws, de taal van de religie, van de Tenach. Toen het volk hoorde dat hij in het Hebreeuws tot hen begon te spreken, werden ze nog stiller dan ze al waren (Hand. 21: 39 - 22: 2). In de volgende verzen verhaalt Paulus dat hij in Tarsen geboren is en opgegroeid in Jeruzalem en aan de voeten van Gamaliël onderwezen naar de bescheidenste wijze der vaderlijke wet, zijnde een ijveraar Gods (zie ook Gal.1 en Filipp. 2); dat hij de christenen vervolgd heeft, maar op weg naar Damaskus plotseling een groot Licht hem rondom omscheen. Toen hoorde hij een stem, zeggende: 'Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?' De rest van het verhaal is bekend.

Deze Saulus is, net als koning Saul, een uitbeelding van de wet en van de heerschappij van de wet.

Saul = gevraagd, gewenst; maar ook: de eisende.

De oudtestamentische Saul was de vijand van David, net zoals Saulus de vijand van Christus was. Saul (wet) maakt een einde aan zijn eigen heerschappij. Hij pleegde zelfmoord (1 Sam. 31: 4). Weliswaar onder druk van de Filistijnen, maar toch. Filistijnen = beeld van de oude natuurlijke mens.

Saulus pleegde min of meer ook zelfmoord door tot geloof te komen. Vanaf dat moment leefde hij zelf niet meer, maar Christus in hem. Sinds zijn wedergeboorte predikte hij het Evangelie, eerst aan de Joden, maar daarna aan de heidenen.

Nu eerst weer terug naar Simon en Simeon.

Waar we Simon of Simeon in de Bijbel tegenkomen, zien we dat hij veelal de eerste was. Denk bijvoorbeeld aan Simon Petrus. Hij was in meerdere opzichten haantje de voorste.

Ene Simeon was ook de eerste man (Jozef niet meegerekend) die het Evangelie, de zaligheid, als eerste ontving (Luk 2: 25 - 32).

Simon Petrus

Hij wordt in de Bijbel 32 keer zo genoemd, 18 keer alleen als Simon en 1 keer als Simeon.

Simon Petrus was de eerste discipel (Matt. 4: 18 - 20). Sommige discipelen worden al wel eerder genoemd, maar hij was de eerste. Zie ook Mark. 1: 16, Luk. 4: 38 en 5: 3.

Petrus was de eerste die zei: 'Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods' (Matt. 16: 16). In het volgende vers zegt de Heere Jezus dat vlees en bloed hem dat niet geopenbaard hebben, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.

Dit betekent dat Simon Petrus daar profeteerde. Hij was dus een profeet en die uitspraak werd hem door God ingegeven. En dát iemand met de naam Simon de eerste was die zei dat Jezus is de Christus, is ook profetie. Daarover later meer.

Simon Petrus kreeg de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen.

Matt. 16: 19 En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

Hij ging als eerste het graf van Jezus in (Joh. 20: 3 - 6) en was ook de eerste man die Jezus zag na Zijn opstanding (Luk. 24: 34). Lukas beschrijft de gebeurtenis niet, hij noemt het alleen. Nota bene, eerst gaat het over Petrus, maar wanneer hij als eerste de opgestane Heer heeft gezien, heet hij weer Simon.

1 Kor. 15: 4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;
5 En dat Hij is van Céfas gezien, daarna van de twaalven.
6 Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal, van welken het merendeel nog over is, en sommigen ook zijn ontslapen.

Eerst van Céfas, dan van een heleboel anderen. Let wel, Paulus rekent hier de verschijning van de Heer aan Maria Magdaléna niet mee.

Simon Petrus is de eerste die vrijuit (vrijmoedig) het Evangelie verkondigt. Hij opent met de sleutelen, die hem gegeven zijn, de weg naar het Nieuwe Verbond en sluit het Oude Verbond daarmee af.

Hand. 2: 29 Gij mannen broeders, het is *mij* geoorloofd vrijuit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en

- 30 begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.
 Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede
 gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het
 vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om *Hem* op zijn
 troon te zetten;
- 31 Zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van
 Christus, dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees
 verderving heeft gezien (Ps. 16: 10).
- 32 Dezen Jezus heeft Hij opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn.

Zoals boven al aangehaald citeert Petrus hier Psalm 16, een Psalm van David.

Waarschijnlijk heeft David deze Psalm geschreven toen hij weer eens op de vlucht was voor Saul. En als het over Saul gaat, dan gaat het over de heerschappij van de wet. (Zijn we toch weer bij David en Saul.)

Toen Saul stierf werd David koning in zijn plaats. Nou ja, alleen over Juda. Isbóseth, zoon van Saul, was koning over de overige stammen van Israël.

Isbóseth = man van schande. Het is een schande dat als de wet ontbonden is, men nog steeds onder die wet leeft. Immers, als David (type van Christus) regeert, dan is het Nieuwe Verbond ingetreden en daarmee de wet vernietigd, tot niet gemaakt.

Terug naar Simon Petrus.

Hand. 9: 43 En het geschiedde, dat hij (Simon Petrus) vele dagen te Joppe bleef, bij een zekeren Simon, een lederbereider.

Simon verbleef bij een zekere Simon te Joppe, een kustplaats (kustlanden).

Hand. 10: 1 En er was een zeker man te Cesaréa (weer zo'n kustplaats), met name Cornélius, een hoofdman over honderd, uit een bende, genaamd de Italiaanse;

Nu volgt een ingewikkeld verhaal over twee visioenen, één van Cornélius en één van Petrus. Cornélius stuurt mannen naar Joppe om Simon, die toegenaamd wordt Petrus, te halen. Die mannen gaan op zoek naar het huis van Simon de lederbereider om Petrus daar op te halen. Intussen heeft Petrus een visioen gehad en daaruit geleerd dat voor God niets onrein is en dat dit voor hem dus ook zo behoort te zijn. Hij gaat mee naar Cesaréa en is dan de eerste die bij een vreemde, een heiden, over de vloer komt.

Hand. 10: 28 En hij zeide tot hen: Gij weet, hoe het een Joodsen man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde; doch God heeft mij getoond, dat ik geen mens zou gemeen of onrein heten.

29 Daarom ben ik ook zonder tegenspreken gekomen, ontboden zijnde.

Simon Petrus komt als eerste in de huishouding van een heiden. Hij gaat daarmee over een grens, een muur. Hij brengt als eerste het Evangelie aan een heiden, aan Cornélius en heel zijn huis. En de Heilige Geest viel op allen die het Woord hoorden. Simon Petrus gaat naar Jeruzalem om verantwoording af te leggen en nadat hij alles uitgelegd heeft, zeggen de apostelen en broeders aldaar:

Hand. 11: 18 En als zij dit hoorden, waren zij tevreden, en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven!

Caecar Baronius (Prefect van de Vaticaanse Bibliotheek, eind 16e-, begin 17e eeuw) zegt hierover: 'Zo heeft dan Petrus de deur naar de heidenen opengezet'.

Concilie te Jeruzalem (Hand. 15)

De heidenen zijn niet besneden en de Joden houden vast aan hun Joodse tradities. Hier is grote onenigheid over. Paulus en Bárnabas en enige anderen uit hen worden opgetrommeld en geordineerd naar Jeruzalem te komen, naar de andere apostelen en ouderlingen aldaar.

Tijdens de bijeenkomst is er grote twisting. De Farizeeën die tot geloof gekomen waren, vinden dat de heidenen besneden moeten worden en zich aan de wet van Mozes moeten houden. De anderen zijn het daar niet mee eens. Dan staat Simon Petrus op en zegt:

Hand. 15: 7 Mannen broeders, gij weet, dat God van over langen tijd onder ons *mij* verkoren heeft, dat de heidenen door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen, en geloven.
8 En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende den Heiligen Geest, gelijk als ook ons;
9 En heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof.
10 Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op den hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?
11 Maar wij geloven, door de genade van den Heere Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als ook zij.

Petrus verwijst hier naar de gebeurtenissen in Hand. 10 en 11 (Cornélius). Daarmee gaf God mede getuigenis.

- 12 En al de menigte zweeg stil, en zij hoorden Bárnabas en Paulus verhalen, wat grote tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had.

Het Evangelie werd eerst uitgebreid aan de Joden gepredikt, pas daarna ging het naar de heidenen.

- 13 En nadat deze zwegen, antwoordde Jakobus, zeggende: Mannen broeders, hoort mij.
14 Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft bezocht, om uit *hen* een volk aan te nemen voor Zijn Naam.
15 En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven is:
16 Na dezen zal Ik wederkeren, en weder opbouwen den tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal denzelven weder oprichten;
17 opdat de overblijvende mensen den Heere zoeken, en al de heidenen, over welken Mijn Naam aangeropen is, spreekt de Heere, Die dit alles doet.

Tot zover Simon Petrus. We hebben gezien dat hij in veel dingen de eerste was. En omdat in het voorgaande Schriftgedeelte een andere Simeon geciteerd werd, gaan we nu naar hem.

Simeon, de man in de tempel

In vers 14 van Hand. 15 wordt deze Simeon aangehaald, de Simeon uit Lukas 2. Hij was de eerste man die de Heere Jezus in zijn armen nam; Jozef, naar de wet gerekend Zijn vader, niet meegeteld. Vers 16 is een Schriftverwijzing naar Amos 9: 11, 12. Amos trad op onder de tien stammen van Israël. Verderop zullen we zien dat Simeon zelf naar Jesaja verwijst.

- Lukas 2: 25 En ziet, er was een mens te Jeruzalem, wiens naam was Simeon; en deze mens was rechtvaardig en godvrezende; verwachtende de vertroosting Israëls, en de Heilige Geest was op hem.
26 En hem was een Goddelijke openbaring gedaan door den Heiligen Geest, dat hij den dood niet zien zoude, eer hij den Christus des Heeren zou zien.

Als de Heilige Geest op iemand is vóór de Pinksterdag, dan betekent dit dat hij een profeet is. Simeon was een Goddelijke openbaring gedaan; dat is toch profetie. De Christus des Heeren = Die uit Psalm 2.

- 27 En hij kwam door den Geest in den tempel. En als de ouders het Kindeken inbrachten, om naar de gewoonte der wet met Hem te doen;
- 28 Zo nam hij Hetzelve in zijn armen, en loofde God, en zeide:
- 29 Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord;
- 30 Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien,
- 31 Die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken;
- 32 Een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.

Heidenen = zonder beperking al de volken.

Simeon citeert hier uit Jes. 42: 6 en Jes. 49: 6. (zie ook Hand. 13: 47).

Jes. 42: 6 Ik, de HEERE, heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uw hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen.

Jes. 49: 6 Verder zeide Hij: Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan de einden der aarde.

In die hoofdstukken in Jesaja gaat het over de eilanden der zee en de einden der aarde, tot allen die ter zee vaart. Dat zijn de kolonies in het westen: B'rit am = volk des Verbonds = Brittannië.

God heeft ons gesteld tot licht der heidenen. Zie ook Hand. 28: 28.

Luk. 2: 33 En Jozef en Zijn moeder verwonderden zich over hetgeen van Hem gezegd werd.

'Jozef en Zijn moeder'. Jozef was Zijn vader; waarom staat het hier dan zo? Omdat Jozef de drager is van de beloften der zaligheid. Hier komen Jozef en Simeon bij elkaar. Verder komen zij samen alleen nog voor in ballingschap. Ook in Egypte, maar daar zet Jozef, nadat hij zelf uit de gevangenis gekomen is, Simeon in de gevangenis.

Wat Simeon in Lukas 2 zegt is niet zo verwonderlijk, maar de volgorde waarin hij het zegt, is wel verwonderlijk: eerst de heidenen en daarna Uw volk Israël. (Alles wat niet Joods is, is heiden.)

Simeon zegt nog iets:

Luk. 2: 34 En Simeon zegende henlieden, en zeide tot Maria, Zijn moeder: Zie, Deze wordt gezet tot een val en opstanding veler in Israël, en tot een teken, dat wedersproken zal worden.

Dat het pas hier staat, na de tekst dat Jozef en Maria zich verwonderden, is om nadruk te leggen op de naam Jozef.

Simeon drukt zich voorzichtig uit, maar let op de tekstverwijzing (Jes. 8: 14).

Jes. 8: 14 En Hij zal tot Heiligdom zijn; en tot Steen des aanstoets en tot Rotssteen der struikeling den twee huizen van Israël, tot een strik en tot een net den inwoners te Jeruzalem.

Hij zou zijn tot Heiligdom en tot Steen der struikeling.

Het gaat hier over de beide huizen van Israël. Het ene zal struikelen en het andere zal opstaan nadat het gestruikeld was.

Uiteindelijk werden alle 12 stammen, althans voor een deel, in ballingschap naar Assyrië gedeporteerd. Jeruzalem werd weliswaar op wonderlijke wijze gespaard, maar de rest van het 2 stammen rijk niet (2 Kon. 18: 13).

De HEERE zal tot een val voor Juda zijn, maar tot opstanding voor het andere deel van Israël, voor Jozef, de 10 stammen. En de zaligheid is bij Jozef terechtgekomen en wel linea recta bij de stam van Simeon. Hoe dat zit, zullen we verderop zien.

Bij deze Simeon hebben we dus gezien dat hij de eerste man was die de Heere Jezus in zijn armen nam, dat hij een profeet was en dat hij profeteerde dat God eerst een volk voor Zijn Naam aan zou nemen (de heidenen en in het bijzonder de 10 stammen van Israël) en daarna de vervallen tabernakel van David (Juda) weder oprichten zou, opdat de overgebleven mensen (de volkeren) God zouden zoeken.

Simeon, de zoon van Jakob; en Jozef

Gen. 29: 31 Toen nu de HEERE zag, dat Lea gehaat was, opende Hij haar baarmoeder; maar Rachel was onvruchtbaar.
32 En Lea werd bevrucht, en baarde een zoon, en zij noemde zijn naam Ruben; want zij zeide: Omdat de HEERE mijn verdrukking heeft aangezien, daarom zal mijn man mij nu liefhebben.
33 En zij werd wederom bevrucht, en baarde een zoon, en zeide: Dewijl de HEERE gehoord heeft, dat ik gehaat was, zo heeft Hij mij ook dezen gegeven; en zij noemde zijn naam Simeon.

Er was nogal wat onderling gedoe tussen de vrouwen van Jakob over hun

vruchtbaarheid.

Ruben is de eerste zoon.

Ruben = Zie, een zoon.

Omdat hij de eerste was, had hij aanspraak kunnen maken op het eerstgeboorterecht. Dat deed hij ook wat aardse zaken betreft, maar zijn erfrecht raakte hij kwijt. Jozef kreeg het eerstgeboorterecht, maar het koningschap ging naar Juda, hoewel we Jozef toch een tijdje als koning kennen.

Ruben vinden we voornamelijk in Frankrijk terug. Van de Fransen weet je dat ze het niet zo nauw nemen met de goede zeden. Bovendien, als het moeilijk wordt, loopt hij weg (als Jozef verkocht wordt, sputtert Ruben wel tegen, maar er komt niks van terecht). Hij neemt zijn verantwoordelijkheid niet (Franse slag).

Simeon is de tweede zoon. Als Jakob in Gen. 49 zijn zonen zegent, dan heeft hij niet zoveel goede woorden voor hem over; ook niet voor Levi. Beide zonen hadden een belangrijk aandeel in de geschiedenis van Dina en de Sichemieten (Gen. 34). Dat wreekt zich later in Gen. 49.

Vlak na de geschiedenis van Dina en de Sichemieten kom je in de geschiedenis van Jozef terecht. Zijn koningschap is een uitbeelding van de tegenwoordige heerlijkheid van Christus. Niet in het land, maar daarbuiten, maar toch over zijn broeders.

Jozef en de vrouw van Potifar (Gen. 39).

De vrouw = beeld van het Joodse volk, de vrouw.

Jozef = beeld van Christus, de Man.

De vrouw van Potifar begeerde Jozef. Het Joodse volk wilde Hem als Koning, maar alleen op hun voorwaarden. Hij verbergt zich en laat z'n mantel achter, waar ze misschien nog om geloot hebben.

Dan komt Jozef in een ander huis en wordt daar baas over de hele gevangenis.

Gevangenis = beeld van de Gemeente.

Al die geschiedenissen zijn uitbeeldingen van bepaalde omstandigheden in onze tegenwoordige bedeling.

10 broers komen bij Jozef (Christus) in Egypte. Hij stuurt ze terug om Benjamin te halen.

Gen. 42: 22	En Ruben antwoordde hun, zeggende: Heb ik het tot u niet gezegd, toen ik zeide: Zondigt niet aan dezen jongeling! Maar gij hoordet niet; en ook zijn bloed, ziet, het wordt gezocht!
23	En zij wisten niet, dat het Jozef hoorde; want daar was een taalman tussen hen.

24 Toen wendde hij zich om, van hen af, en weende; daarna keerde hij weder tot hen, en sprak tot hen, en nam Simeon van hen, en bond hem voor hun ogen.

Simeon werd gebonden voor hun ogen. Hij was de eerste die gezegend werd met alle zegeningen van de Farao. Weliswaar in de gevangenis, maar daar zijn wij ook; buiten de legerplaats, buitengesloten van de wereld. Dat heet gevangenschap. Wij zijn onttrokken aan de samenleving.

Als Benjamin er ook is, wordt het Evangelie verkondigd aan de 10 stammen, buiten het land. Zij horen dat Jozef hun verlosser is en geloven.

Benjamin staat typologisch voor Paulus: hij was uit de stam van Benjamin. Juda zou immers altijd een lamp voor Gods aangezicht hebben (zie 1 Kon. 11: 36).

Simeon = shama = horen.

Hij is de horende, de gehoorzamende.

Simeon is hier een beeld van de Gemeente, net als Simon Petrus in het Nieuwe Testament. Hij is de eerste die komt te leven onder het Nieuwe Verbond.

Het koningschap begint over Juda. 70 weken zijn gesteld over uw volk en over Jeruzalem. Dan komt de Messias (Dan. 9: 24 – 26). Niettemin zijn er vóór die tijd al mensen die tot geloof komen in de Messias. Die komen niet in de eerste plaats uit Juda, maar uit Simeon. En daarna natuurlijk ook uit de andere stammen.

Gen. 42: 36 Toen zeide Jakob, hun vader, tot hen: Gij berooft mij van kinderen! Jozef is er niet, en Simeon is er niet; nu zult gij Benjamin wegnemen! Al deze dingen zijn tegen mij!

Jozef (10 stammen) en Simeon (de eerste stam onder de 10 stammen die tot geloof komt) zijn er niet.

Gen. 43: 23 En hij zeide: Vrede zij ulieden, vreest niet! Uw God, en de God uws vaders heeft u een schat in uw zakken gegeven; uw geld is tot mij gekomen. En hij bracht Simeon tot hen uit.

Daar was hij weer, gezond en wel.

In Genesis 49 zegent Jakob zijn zonen.

Gen. 49: 5 Simeon en Levi zijn gebroeders! Hun handelingen zijn werktuigen van geweld!

6 Mijn ziel kome niet in hun verborgen raad; mijn eer worde niet verenigd met hun vergadering! Want in hun toorn hebben zij de

- mannen doodgeslagen, en in hun moedwil hebben zij de ossen weggerukt.
- 7 Vervloekt zij de toorn, want hij is heftig, en hun verbolgenheid, want zij is hard! Ik zal hen verdelen onder Jakob, en zal hen verstrooien onder Israël.

In de verzen hieraan voorafgaand ontnemt Jakob Rubens eerstgeboorterecht. Dan komen Simeon en Levi samen aan bod.

Levi kreeg geen grondgebied, maar niet alleen Levi wordt verstrooid onder de stammen van Israël, Simeon ook. Hoewel hij grondgebied toegewezen kreeg, werd hij toch verstrooid onder de stammen van Israël.

In Deut. 33 (Mozes zegent de stammen van Israël) komen we Simeon niet eens tegen.

Simeon en Ziklag

Simeon behoort weliswaar tot het noordelijk rijk, maar dan wel helemaal in het zuiden, omsloten door Juda.

In Richt. 1: 3, 17 trekt Simeon samen met Juda op tegen de Kanaänieten.

In Jozua 19: 1 – 9 krijgt de stam van Simeon zijn erfdeel. Alle stammen waren verdeeld in clans; hun grenzen waren aan het grondgebied van Juda.

- Jozua 19:
- 1 Daarna ging het tweede lot uit voor Simeon, voor den stam der kinderen van Simeon, naar hun huisgezinnen; en hun erfdeel was in het midden der kinderen van Juda.
 - 2 En zij hadden in hun erfdeel: Beër-séba, en Séba, en Mólada,
 - 3 En Hazar-Sual, en Bala, en Azem,
 - 4 En Elthólad, en Bethul, en Horma,
 - 5 En **Ziklag**...
 - 9 Het erfdeel der kinderen van Simeon is onder het snoer van de kinderen van Juda; want het erfdeel van de kinderen van Juda was te groot voor hen; daarom erfden de kinderen van Simeon in het midden van hun erfdeel.

Onder het snoer = binnen de grens.

Juda had eigenlijk teveel grondgebied, dus moest ze een deel afstaan aan Simeon.

- 1 Sam. 27:
- 5 En David zeide tot Achis: Indien ik nu genade in uw ogen gevonden heb, men geve mij een plaats in een van de steden des lands, dat ik daar wone; want waarom zou uw knecht in de koninklijke stad bij u wonen?
 - 6 Toen gaf hem Achis te dien dage **Ziklag; daarom is Ziklag van de koningen van Juda geweest tot op dezen dag.**

In zijn strijd met Saul zoekt David zijn toevlucht tot Achis, de koning van Gath. Zij sluiten een verbond en David krijgt Ziklag om daar te wonen.

In Jozua 19 staat dat Ziklag tot Simeon behoort, maar het werd het huis van de koningen van Juda.

In Jozua 15: 31 wordt Ziklag weliswaar aan Juda gegeven, maar in Jozua 19: 5 wordt Ziklag weggenomen van Juda en gegeven aan Simeon.

Het eerste grondbezit van David was dus een stad van Simeon, die was veroverd door de Filistijnen = beeld van de oude natuurlijke mens. Iets wat in handen was van de natuurlijke mens, die weer onder de macht stond van de Amalekieten (macht der duisternis). Maar ze komen tot geloof in de Zoon van David en dan wordt 'Ziklag' hun domicilie. Zie hier de link tussen Simeon en David (type van Christus en Zijn verborgen Koninkrijk). De link met Saul komt later.

Ziklag van Simeon wordt dus het eerste bezit van koning David, voordat hij in de praktijk koning was! Dat bezit was voor de koningen van Juda, niet voor de stam van Juda. Het was dus een kroondomein.

Ziklag = (volgens Brown – Driver – Briggs) winding, een bocht, een draai, een kronkel, een twist, zoals in de weg. (doet mij denken aan Luz = Beth-el. Luz betekent omweg; Beth-el = huis Gods. Gods heilsplan wordt via een omweg (= de Gemeente) voltrokken – bvd).

Volgens Samson Hirsch: cover, protect.

Het woord komt overeen met 'tsiqalon = hulzen, ons woord 'zak' (alleen in 2 Kon. 4: 42).

In Deut. 27 verdeelt Mozes Israël in twee keer 6 stammen. De ene helft zal op de berg Gerizim staan om het volk te zegenen; de andere helft zal op de berg Ebal staan om het volk te vervloeken.

Op de berg Gerizim staat Simeon voorop, gevolgd door Levi, Juda, Issaschar en Benjamin.

Bij deze Simeon hebben we gezien dat hij als eerste van de zonen van Jakob deel kreeg aan de zegeningen van farao; dat hij, hoewel hij grondgebied toegewezen kreeg, verstrooid werd onder de andere stammen van Israël; en dat David, toen zijn koninkrijk nog niet openbaar was, een kroondomein had in het gebied van Simeon.

Verder komen we Simon of Simeon nog tegen:

Simeon in het geslachtsregister van de Heere Jezus, in Lukas 3: 30.

Simon, de broeder des Heeren, in Matt. 13: 55, Mark. 6: 3 – Jakobus, Jozef, Simon, Judas en zusters.

Simon, de vader van Judas Iskarioth, in Joh. 6: 71, Joh. 12: 4 en Joh. 13: 2, 26.

Simon, ook Niger geheten, in Hand. 13: 1. Hij was één der profeten en leraars te Antiochië. Daar was ook een zekere Jozef bij, maar die was hoger in rang.

Simon van Cyrene (Libië), Matt. 27: 32, Mark. 15: 21, Luk. 23: 26, Joh. 19: 17.
Hij is de vader van Alexander en Rufus en degene die het kruis van de Heere Jezus op zich nam. Jezus zei: 'Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij'.
Simon is de eerste die het voorbeeld geeft.

Simon de lederbereider, in Hand. 10 en 11

Simon de melaatse, in Matt. 26: 6, Mark. 14: 3. Hij is dezelfde als Simon de Farizeeër uit Luk. 7: 36 – 50. Sommigen denken dat deze Simon de vader was van Lazarus, Martha en Maria.

Melaatsheid is een beeld van de zonde. Simon was daarvan genezen. Hij was niet meer melaats, want hij zat met de Heere Jezus aan tafel en was zelfs gastheer. Bij die gelegenheid was er een dame die de voeten van de Heer zalfde en afdroogde met haar haar. Zie ook Joh. 12; hier ligt de nadruk op Maria Magdalena. Zij is de eerste vrouw die de Heer erkent als haar Messias. Daarom ziet zij Hem ook als eerste na Zijn opstanding.

Lazarus heeft later het Evangelie verkondigd in Marseille, Maria in Saintes Maries de la mer en Martha in Tarascon.

Simon de tovenaar, in Hand. 8: 9.

Hand. 8: 9 En een zeker man, met name Simon, was te voren in de stad plegende toverij, en verrukkende de zinnen des volks van Samaría, zeggende van zichzelf, dat hij wat groots was.

Jeruzalem = hoofdstad Juda;

Samaría = hoofdstad Israël.

Het Nieuwe Verbond zou over Samaría komen.

- 10 Welken zij allen aanhingen, van den kleine tot den grote, zeggende: Deze is de grote kracht Gods.
- 13 En Simon geloofde zelf ook, en gedoopt zijnde, bleef gedurig bij Filippus; en ziende de tekenen en grote krachten, die er geschieden, ontzette hij zich.
- 24 Doch Simon, antwoordende, zeide: Bidt gijlieden voor mij tot den Heere, opdat niets over mij kome van wat gij gezegd hebt.

Het was niet de grote kracht Gods waardoor Simon toverij pleegde, want toverij

komt in principe bij de satan vandaan. Het was zijn grote kracht. Die kracht was niet gering, maar Simon was jaloers op de kracht die Filippus bezat. Dat was de kracht van God.

Simon geloofde wel, maar hij bleef een beetje hangen in de verkeerde dingen. Uit zijn handelen kun je niet opmaken of hij nu geloofde of niet.

Waarom staat deze geschiedenis hier dan? Daar waar de zaligheid aangenomen wordt, ontstaat meteen oorlog met de duivel. Men probeert zich te ontdoen van het gezonde verstand, zoekt verlichting, spreekt mantra's uit en gaat over op het gebruik van drugs. Wat er dan gebeurt, is niet geestverrijkend, maar de drempel en de controle over de geest worden weggenomen. De Bijbel noemt dat gewoon profeteren. Dat wordt vaak toegeschreven aan de Geest van God (net als bij Simon de toverenaar), maar het is van de geest van de tegenstander.

Simon was in de macht van de boze en de historie bevestigt dat. Want de zaligheid is op een heleboel plaatsen terechtgekomen, maar in de eerste plaats bij Jozef in het algemeen en bij Simon in het bijzonder. Al deze Simons en Simeons demonstreren dat. En als je daarover hoort, dan hoor je ook meteen over de macht van de tegenstander.

Simon de Zeloot, ook wel Simon Kananites genoemd. Dat betekent dat hij een Zeloot was = de ijverige. Kananites = Aramees voor zeloot. (Matt. 10: 4, Mark. 3: 18, Luk. 6: 15, Hand. 1: 13.)

Dat ijverige, dat streberige, heeft in het Nederlands een negatieve betekenis, behalve dan wanneer iemand gedreven wordt door idealen die aan de linkerkant van onze samenleving goed vallen.

Simon de Zeloot was één van de twaalven.

Volgens de kerkelijke traditie heeft deze Simon heel wat afgereisd:

[Isidorus](#) (560 – 636, aartsbisschop van Sevilla) zegt: 'Hij predikte in Egypte, Mauretanië, Libië en de Britse eilanden'.

[Hippolytus](#) (begin 3e eeuw, bisschop van Rome? en eerste tegenpaus) zegt dat hij al in het jaar 44 in Glastonbury was.

[Caesar Baronius](#) (1538 – 1607) schrijft in 1596 in zijn 'Annales Ecclesiastici': Simon Cananeus, die ook genoemd was Zelotes, gereisd zijnde naar Mesopotamië, heeft aldaar het Evangelie uitgelegd. Daarna is hij getrokken naar Perzië en voorts (gelijk Nicephorus, Dorotheus en anderen schrijven, die de Grieken in hun kalender volgen) naar Egypte, Afrika en Engeland, hoewel zij daarvan niet zeker verhalen'.

Verder schrijft hij nog dat Simon de Zeloot behoorde tot het gezelschap dat met Jozef van Arimathéa in Marseille aan land kwam en doorreisde naar Glastonbury, waar de eerste kerk gesticht werd.

Nicephorus (758 – 829), Patriarch van Constantinopel en Byzantijns historicus, schrijft: ‘Simon, bijgenaamd de Zeloot, reisde door Egypte en Afrika, dan door Mauretanië en geheel Libië, predikende het Evangelie. Dezelfde leer onderwees hij ook aan de westelijke zee en de eilanden genaamd Brittannië’.

Dorotheüs, bisschop van Tyrus schrijft in 303: ‘Simon de Zeloot doorreide geheel Mauretanië en de gebieden der Afrikanen, predikende Christus. Hij werd tenslotte gekruist, gedood en begraven in Brittannië’.

Volgens de traditie gebeurde dit in de omgeving van Caistor, Lincolnshire, onder de prefectuur van Caius Decius, de officier, wiens gruweldaden de directe aanleiding waren tot de [Boadiciaanse oorlog](#).

Aristobulus

Simon de Zeloot was niet de eerste martelaar in Brittannië; dat was Aristobulus. We komen hem in de Bijbel tegen in Rom. 16: 10.

Volgens de ‘Martelaren van de Griekse kerk’ was hij één van de 70 discipelen, de broer van Barnabas en schoonvader van Petrus.

Aristobulus was een volgeling van Paulus, met wie hij het Evangelie predikte in heel de wereld en dus ook in Brittannië. Hij werd door Paulus gekozen tot gezonden Bisschop van Brittannië, dat bevolkt werd door een strijdvaardig ras. Door hen werd hij herhaaldelijk als misdadiger vervolgd, hoewel hij velen van hen bekeerde tot het Christendom. Hij stierf de marteldood, nadat hij kerken had gebouwd en ambtsdragers voor het eiland had aangesteld.

Haleca, bisschop van Caesarea Augusta, het tegenwoordige Saragossa in Spanje: ‘De herinnering aan vele martelaren wordt door de Britten levend gehouden, in het bijzonder die van St Aristobulus, 1 van de 70 discipelen’.

Dorotheüs (303): ‘Aristobulus, die genoemd wordt door de apostel Paulus in zijn brief aan de Romeinen, werd bisschop in Brittannië’.

De Britse ‘Achau’ of ‘Geslachten der heiligen van Brittannië’:

‘Dezen kwamen met Bran the Blessed (vader van Caradoc en in ballingschap in Rome) van Rome naar Brittannië: Arwystli Hen, Ild, Cyndaw, mannen van Israël; Maw (of Manaw), zoon van Arwystli Hen’.

Arwystli = Aristobulus

Hen = de oude.

Een district in Montgomery in Wales, aan de Severn, draagt nog steeds de naam van [Arwystli](#), ter herinnering aan zijn marteldood.

Zoals gezegd handelde Aristobulus in opdracht van Paulus in Brittannië, zoals Titus

in Kreta en Thimótheüs in Klein Azië.

Het Evangelie werd binnen één generatie gepredikt over de hele wereld (Kol. 1: 23), ook in Amerika. Columbus mag dan wel de ontdekker van Amerika genoemd worden, maar er zijn opgravingen in Amerika gedaan van bijvoorbeeld stenen, met daarop de 10 geboden, uit ongeveer 1000 voor onze jaartelling. [Amerika](#) was in vroeger tijden gewoon een bekend land, totdat het later in de vergetelheid raakte.

Jozef van Arimathea

Jozef van Arimathea en 12 metgezellen werden op een schip gezet, zonder zeil en zonder roer, en de Middellandse Zee opgedreven. Het was natuurlijk de bedoeling dat zij schipbreuk zouden lijden en omkwamen.

Dat gebeurde niet. Zij kwamen op wonderbaarlijke wijze aan in Marseille (dit wordt daar nog ieder jaar gevierd) en kregen bezoek van een delegatie vooraanstaande Britse druïdes onder leiding van Arviragus, prins van Silurië, die hen uitnodigt naar Brittannië te komen. Die uitnodiging nemen ze aan en reizen via de Jozef bekende [tinroute](#) door Gallië naar Brittannië.

Jozef van Arimathea was een belangrijk tinmagnaat. Hij voerde uitgebreid handel met de Britten die grote tin- en loodmijnen in Cornwall en Sommerset hadden. Van hem wordt gezegd dat hij in die dagen de grootste koopvaardijvloot ter wereld had. Tin is een belangrijk metaal voor koper en brons en dus ook voor de Romeinse oorlogsindustrie.

Het gezelschap kwam aan in Ynis Wytren (glaseiland: volgens opgravingen was hier vroeger een grote glasindustrie), het tegenwoordige Glastonbury. Ze krijgen van Arviragus 12 stukken land (hides, elk ongeveer 9 ha. groot) als eeuwige gift en vrij van belastingen. Hier werd de eerste christelijke kerk gebouwd. Dit is de oudste christelijke nederzetting ter wereld (zelfs erkend door de r.k. kerk).

Nu, sinds 1539, staat daar een [ruïne](#).

De Britse koning kwam tot geloof en verklaarde zich christelijk. Hij deed dat in naam van zijn volk (Sommerset, Cornwall en Devon).

In Wales was de neef van Arviragus, Caradoc (Caractacus), koning. Hij bood weerstand aan de Romeinen, die onder keizer Claudius Brittannië probeerden te veroveren.

Caradoc werd verraden, gevangen genomen en met een aantal familieleden gedeporteerd naar Rome, om daar gedood te worden. Maar hij hield een rede voor de keizer en de senaat en maakte zo'n indruk, dat hij door hen bewonderd werd.

Deze rede is door Tacitus opgeschreven en luidt, vertaald, aldus:

"Indien aan mijn regering in Britain zulks verzocht was (al ware het voor het behoud

van mijn erfelijke domeinen of voor het welzijn van mijn dynastie) dan zou ik al veel eerder deze stad zijn binnengekomen. Namelijk als uw bondgenoot, niet als uw gevangene. En u zou, als ik uw vriend was, geen koning hebben behoeven te beledigen, die van vermaarde voorouders en dictator is van vele naties. Mijn huidige positie, ontdaan van mijn vroegere luister, staat mij evenzeer tegen als ze u bevalt. Wat zal ik dan zeggen? Ik was meester over mensen, paarden, wagens en rijkdommen. Begrijpt u dat ik er niets voor voelde deze los te laten op uw bevel? Moet, vanwege de Romeinse aspiraties voor een wereldheerschappij, elke natie het knechtschap aanvaarden, dat u haar zou willen opleggen? Ik ben nu in uw macht; verraden, maar niet overwonnen. Indien ik als veel anderen mij zonder tegenstand aan u had overgegeven, waar zou de naam van Caradoc zijn gebleven? En waar zou uw glorie zijn? Beiden zouden in vergetelheid zijn ondergegaan. Maar schenk mij het leven en mijn naam zal in de historie voortleven als tenminste één voorbeeld van Romeinse welwillendheid."

Als reactie op deze rede werden hij en zijn familie vrijgelaten, op voorwaarde dat hij 7 jaren in Rome zou blijven en zweren nooit meer de wapens tegen de Romeinen op te nemen. Caradoc stemde hiermee in en hij heeft ook inderdaad nooit meer de wapens tegen de Romeinen opgenomen.

Caradoc en zijn familie krijgen in Rome een landgoed toegewezen, waar zij kunnen wonen. Dat werd het Palatium Britannicum. Keizer Claudius adopteert de dochter van Caradoc, Gladys, als zijn eigen dochter en zij krijgt de naam Claudia. Zij trouwt met Aulus Rufus Pudens Pudentius. Zij krijgen bij die gelegenheid het Palatium Britannicum cadeau. Beiden kennen we uit 2 Tim. 4.

2 Tim. 4: 21 Benaarstig u, om voor den winter te komen. U groet Eubúlus (Aristobúlus), en **Púdens**, en Linus (zoon van Caradoc en eerste bisschop van Rome), en **Klaudia**, en al de broeders.

Pudens wordt ook onder de naam Rufus genoemd in Rom. 16: 13.

Het Palatium Britannicum werd het tehuis van de Gemeente te Rome, aan wie Paulus zijn brief schreef.

Caradoc is in Rome door de prediking van Paulus tot geloof gekomen. Zijn kinderen waren al veel eerder tot geloof gekomen door de bediening van Jozef van Arimathéa in Brittannië.

De Joden hebben tot het eind van Handelingen zich verzet tegen het Evangelie. Aan de andere kant van de wereld werd datzelfde Evangelie echter verwelkomd en omarmd. En vanuit Wales en Glastonbury is het Evangelie over de hele wereld verkondigd.

En dan nu de link met Saul: Caradoc en Arviragus vertegenwoordigen het Silurische koningshuis. Silurië is het zuidelijke deel van Brittannië. De Siluren zijn Kelten en stammen af van Saul, de zoon van Simeon, de zoon van Jakob. De Siluren zijn dus gewoon Simeonieten.

Buiten de Bijbel om vraag je je af waar het Evangelie terechtgekomen is. Dat is dan toch in de eerste plaats bij Simeon, maar nauwkeuriger, bij Saul (de Siluriërs) de zoon van Simeon. Engeland, Wales en Schotland zijn eigenlijk altijd christelijk actief geweest en van daaruit wordt nog steeds het Evangelie gepredikt.

Als de Messias eenmaal gekomen is, dan gaat dat, zolang Juda nog niet tot geloof gekomen is, in de eerste plaats via Efraïm, en iets nauwkeuriger, via Simeon en vooral Saul.

Als we Christus willen leren kennen, dan gaat dat in de eerste plaats via Zijn Woord, maar dat Woord wordt in de eerste plaats verkondigd via Simon Petrus, maar nauwkeuriger, in de eerste plaats via Saul (Paulus).

Paulus, toen hij nog Saulus was, leefde onder de wet en was een vervolger van Christus. Hij was, net als koning Saul, een type van degenen die onder de wet leven. Hoe mooi is het dan te weten dat diezelfde Saulus later de belangrijkste apostel van Christus blijkt te zijn geworden. Hij, de apostel der heidenen, is bij uitstek de apostel geweest die de verborgenheden van het Koninkrijk van Christus geopenbaard heeft. Over deze Saulus, die nu Paulus heet, zegt Simon Petrus, de apostel aan wie de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen gegeven zijn, in één van zijn brieven het volgende:

2 Petr. 3: 15 En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid;
 gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid
 die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft;
 16 Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen
 sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan,
 die de ongeleerde en onvaste *mensen* verdraaien, gelijk ook de
 andere Schriften, tot hun eigen verderf.

Het is niet altijd even gemakkelijk om het Woord van God in Zijn volle omvang te verstaan. Sommige dingen zijn zwaar om te verstaan.

De gedachte bestaat dat jan en allemaal zo met een Bijbel in een hoekje kan gaan zitten en dat het dan wel goed komt. Dat is volstrekt on-Bijbels. Zo werkt het niet. We laten ons in de Schriften leiden door anderen die ons daarin voorgegaan zijn. Je moet wat willen leren en anders leer je niets meer. Zo gaat dat tegenwoordig ook in het onderwijs. Dat is de pest en daarom worden de normen van het onderwijs naar beneden bijgesteld, zodat het nog een beetje lijkt.

Over het algemeen geldt dat als je gericht bent op de uitwendige dingen van het christen zijn, op bijvoorbeeld de opbouw van de plaatselijke gemeente, dat je dan

geen geestelijke dingen meer leert. Je richten op wet, regel en religie zorgt ervoor dat de Bijbel dicht blijft. Het zou je in de eerste plaats alleen maar om het Woord van God te doen zijn; zoeken naar de waarheid en niets dan de waarheid. Dan zullen onze levens uitwerking hebben naar buiten toe. Dat is niet het doel, maar de consequentie daarvan. Niet andersom.

Tot slot:

Simeon kreeg zijn naam van Godswege, opdat het Evangelie als eerste daar terecht zou komen, waar Simon terecht kwam. We hebben in deze studie gezien hoe God op wonderbare wijze daarin voorzien heeft en hoe dit van tevoren op profetische wijze al in de Bijbel was aangekondigd.

De Heere Jezus had al voorwerk gedaan. Dat staat niet in de Bijbel, maar de overlevering vertelt er genoeg over. Al die verhalen in de Bijbel hebben een profetische betekenis en dat is temeer bewijs dat de Bijbel het Woord van God is.

En... zoals Simeon al verhaalde, zal na Simeon Juda tot geloof komen.

Overzicht van de volken die uit Simeon zijn voortgekomen

Num. 26: 12	De zonen van Simeon, naar hun geslachten: van Nemuël, het geslacht der Nemuëlieten; van Jamin het geslacht der Jaminieten; van Jachin het geslacht der Jachinieten;
13	Van Zerah het geslacht der Zerahieten; van Saul het geslacht der Saulieten;

Zie ook 1 Kron 4: 24, Gen. 46: 10, Ex. 6: 14 en Num. 25: 14.

In het laatste Schriftgedeelte wordt Saul Salu genoemd. Hier wordt ook voor het eerst over het Verbond des Vredes gesproken.

In Genesis 46: 10 noemt nog een zoon van Simeon: Ohad; en Zerah heet daar Zohar.

Saulieten = Siluriërs = Simeonieten.

Simeon is dominant in Bretagne, Ierland en Wales.

Samen met Levi is Simeon dominant in Lombardije.

Simeon is onder de volgende namen bekend:

- Suomi, in Finland
- Simeni, Oostkust Brittannië

Volgens [Ptolemeüs](#) grenst het gebied van de Simeni in het zuiden aan de Iduma, een rivier in het zuiden van Wales.

Ditzelfde vind je ook in Israël, waar Simeon grenst aan Idumea. De landkaart wordt gewoon gekopieerd.

- Semoni, of Semnoni, Wales

- De Fir Bolg (Men of the Sacks) stamden van Semuen, son of Isru = Simeon, zoon van Israël;
- Samnetes, Bretagne; Samnitae.

Nemuël:

- Namastae, Namnitae, Namnetes, in Bretagne.

Jamin:

- Yom (de Vikingen), Scandinavië.
- Ymbrin, Zweden

Ohad:

- Headobards = Lombarden, Noord-Italië.

Jachin:

- Icenii, Ikenii; ten zuiden van de Idumaus rivier (kan de rivier niet vinden, maar het zijn de woorden van Ptolemeüs)
Auchatae, Achetae, Euchatae, Eucate, Eucae, Euci, Hecani, Chatsaren (Picten)
(Volgens de traditie stammen de Chatsaren van Simeon en Manasse af.)

Zohar:

- Zaratae
Suiar (Holland...?)
Zarchi = Zaratae (Scythia).

Saul:

- Siluren (vgl. Semoni, Caradoc, Arviragus etc.
Aan weerszijden van de Severn
Sai, Salian Franks.